

במיפלה הלברית חסריוצור ונזיר זמן רב, וזה מיפלה ברא מנהיגים זכא אישים.

כיום שולט בה שימחה ארליך, אך קיים ספק לגבי יכולתו להמשיך בכך לאורך ימים. לאור כישלונותיו כאיש-ביצוע במיש-רדיהאוצר, ואי-יכולתו להעניק למיפלה הלברית את המעמד והכוח המגיעים לה במיסגרת הליכוד. אנשים רבים פועלים כעת במיפלה הי-ליברית בחשאי, וחלקם גם בגלוי, נגד

היור' אין הוא צריך להפריע לטדי, שהתפתח עד מאד מאז התפרקה האגודה של בוגריון.

מיכשול נוסף טמון ברצונו של קולק עצמו. איש אינו יכול לדעת אם יש לו שאיפות ממלכתיות או אין, אך עד כה נראה שאין לו. הוא התרכז כל-כולו בעיר שבתרה בו, ולא חרג מגבולותיה בשום נושא או אופן. השאלה היא אם אחרי הנגי צחון המוחץ האחרון, הוא ישאף להרים את עיניו ולהרחיב את החום פעולתו.

מנהיגותו של ארליך. הצרה היא שאיש מהם לא הוכיח יכולת כלשהי. בשטח כל-שהו. אנשים כמו יצחק מודעי, גידעון פת ודומיהם היו חברי-כנסת אפורים מאד, לפני שהפכו שרים אפורים מאד. איש מהם אינו מנהיג. גם לא איש-ידי צוע. איש מהם מעולם לא נבחר על-ידי הציבור לכהונה כלשהי.

ייתכן שטדי קודק אינו זקוק לכך, אך מיפלה-העבודה זקוקה מאד-מאד.

ש ונה לחלוטין בעייתו של שלמה להט, איש המיפלה הלברית. בניגוד למיפלה-העבודה, שיש בה צמרת קפואה אך חזקה, המצב

כחי של ההתפתחות המדינית במדינה, אין בזה די. אולם ראש עירונית ירושלים היה צריך להיות מועמד טיבעי לראי

רגישים ועדינים ביותר. (מאותה הסיבה קרא גם העולם הזה להצביע בעדו). כמיפלה-העבודה קיים עתה משבר של מנהיגות. המיכשור

טדי לראשות העבודה

שות המיפלה, וגם מועמדה לתפי קוד הבכיר במדינה.

קולק הוכיח שיש לו תכונות רבות הדרושות למילוי תפקיד זה. בין השאר, מן הקל אל הכבד:

● הוא זכה בפופולאריות רבה ובהצלחה אנקטוראלית גדולה בי ירושלים. לפי כל הסימנים, הוא נהנה מפופולאריות דומה גם בי רחבי הארץ. הכאריזמה המיוחדת שלו אינה מוגבלת לעיר אחת.

● הוא אמן של יחסי-ציבור. לא בצור רה השיטחית של פירסומאים שכירים, אלא בצורה הטיבעית של פוליטיקאי מצ' לית. הוא הוכיח שיש לו כישרון מיוחד-במינו לרכוש את ליבותיהם של מדינאים זרים, ביניהם כאלה שהיו עוינים לממ-שלת-ישראל.

● אף שכנראה אינו איש-מינהל מוש-לם, הוא איש-ביצוע מעולה, המצטיין בעי-קר במקום שבו מצטלבים השיקולים המדי-ניים והמינהליים, הציבוריים והמעשיים.

● למרות שזא ראה עד כה צורך בהצגת מצע רעיוני כולל, החלטותיו והצעותיו עד כה בי

העיקרי העומד לפני התאוששות המיפלה הוא הקיפאון המוחלט שהשתרר בדרגיה העליונים.

למרות התבוסה המוחצת של מאי 1977, דבר לא התרחש שם. המנהיגים הישנים, שהובילו את המיפלה אל המפלגה, נש-ארו במקומם. המאבקים הגלויים והסמויים בין מנהיגים אלה (ובראשם המאבק פרס-רבין) נמשך, כאילו דבר לא קרה.

לא זו בלבד שבמשך השנה וחצי האלה לא קם במיפלה סגל חדש של מנהיגות, אלא שאין בה אף גרעין כלשהו שיבטיח חידוש וריענון בעתיד. במצב כזה יכולה המיפלה לזכות, בשעה של קוגניוקטורה מתאימה, בקולות של מחאה נגד מדיניות הליכוד, אך אין היא יכולה לקנות ברצי-נות לזכיה באמונו של הבוחר.

תופעה נלווית היא הקיפאון הי-מחשבותי והרעיוני. המיפלה כאי-זו קפאה מבחינה רעיונית בי 17 במאי 1977, כמו היפהפיה הנרי דמת באגדה, והכל נשאר תקוע במקומו.

פרס וחבריו עדיין מדברים על פתרונות שאבד עליהם הכלת, ושהפכו מאז קמפי

צ'יצ' לצמרת הליברלים

ענייני ירושלים מוכיחות שיש לו הכנה פרגמטית, המובילה בכיוון הנכון.

הוא מבין שקיים בארץ עם שני, וכי הבעיה המרכזית היא למצוא פיתרון שי-העם השני יוכל וירצה להשלים עימו. הבנה כזו אין לשימעון פרס, ליצחק רבין או למנחם בגין.

המסקנה המתבקשת היא, שטדי קודק הוא האיש שהיה צריך לעי-מוד עתה בראש מיפלה-העבודה. ולחלוטין, כהצעה טובה פחות: שהוא יתפוס את מקומו בצמרת המיפלה, כאחד משלושה-ארבעה מנהיגיה הבכירים.

הצעה כזו לא תוכל להתממש בקלות אשית, טדי קולק היה איש רפ"י, ובארץ חסים ערך כמעט מיסטי לתוויות דהור-אך גם שימעון פרס היה איש רפ"י, הדבר לא מנע את עלייתו לתפקיד

דייוויד אנאכרוניזם משווע: "פשרה טרי-טוריאליט", סיפוח ביקעתי-הירדן ורמתי-הגולן, וכו'. השבוע קיבל הקיבוץ המאוחד שוב החלטות מדיניות שחזרו על מליצות אלה, אשר התרוקנו מכל תוכן.

נדמה כי תוצאות הבחירות בירושלים מספקות פתרון לבעיה

אישיו רק יעילות